

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Mgr. M. K.**, narozený dne X
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Bártou
sídlem Kobližná 47/19, 602 00, Brno

proti

žalovanému: **České vysoké učení technické v Praze**, IČO 68407700
sídlem Jugoslávských partyzánů 1580/3, 160 00 Praha 6
zastoupený advokátem JUDr. Markem Bánským
sídlem Elišky Krásnohorské 10/2, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2020, č. j. 0149/20/51912

takto:

- I. Rozhodnutí Českého vysokého učení technického v Praze ze dne 23.12.2020, č.j. 0149/20/51912, se ruší.
- II. Českému vysokému učení technickému se nařizuje do 15 dnů od právní moci rozsudku poskytnout kopii Smlouvy o poskytování odborných a konzultačních služeb uzavřené dne 20.6.2018 mezi Českým vysokým učení technickým v Praze a společností Roucek Partners s.r.o. (nyní R&R associates s.r.o.), IČO: 06370004, sídlem Blatného 2313/14, Stodůlky, 158 00, Praha 5.
- III. Ve zbytku se návrh žalobce na poskytnutí informací zamítá.
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 20 155 Kč do 1 měsíce od právní moci rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Bárty, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný odmítl žádost žalobce ze dne 17. 9. 2020 o „poskytnutí kopií všech smluv včetně případných dodatků uzavřených mezi ČVUT a obchodní společností R&R associates s.r.o. (dříve Roucek Partners s.r.o.), IČO: 06370004, sídlem Blatného 2313/14, Stodůlky, 158 00 Praha 5 – Informace poskytněte do datové schránky“ (dále jen „žádost“) s odkazem na § 9 – 11 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“).

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

2. Napadeným rozhodnutím žalovaný žádost odmítl s tím, že smlouvy uzavřené se společností R&R associates s.r.o. (dříve Rouček Partners s.r.o.; dále jen „dodavatel“) obsahují přímo popis postupů, kterými tento dodavatel poskytuje poradenství a které dodavatel chrání jako obchodní tajemství. Bez jeho souhlasu by žalovaný mohl jejich poskytnutím obchodní tajemství porušit. Žalovaný poukázal na to, že Nejvyššího správní soud v rozsudku sp. zn. 9As 280/2016 judikoval, že informace o poradenských službách je způsobilá spadat pod obchodní tajemství v případě, že by z jejího popisu bylo možné vyvodit postup při řešení situace, myšlenkový pochod, závěr, apod. Podle žalobce by tento závěr mohl být naplněn i v posuzovaném případě. Požadované smlouvy se navíc týkají poradenství ve vztahu k některým činnostem žalovaného, které mohou být předmětem ochrany utajovaných informací.

III. Žaloba

3. Žalobce se v žalobě předně vyjádřil k pasivní legitimaci žalovaného jakožto prvostupňového orgánu. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 3 As 278/2015-44, dle něhož je-li opakovaně ignorován právní názor odvolacího orgánu, žalobce má právo podat žalobu proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný dle žalobce nerespektoval právní názor svého nadřízeného orgánu, protože žádost třikrát stejným způsobem odmítl, navzdory dvěma zrušujícím rozhodnutím odvolacího orgánu, tedy Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále také „ÚOOÚ“). Lhůta pro poskytnutí informací byla žalovaným více než 6x překročena. Žalovaný se evidentně snaží poskytnutí informace oddálit, když ve svých opakovaně odmítavých rozhodnutích nepřichází s žádnou novou argumentací. Žalovaný může „kolotočem“ vydávání odmítavých rozhodnutí dosáhnout toho, že správní řízení nikdy neskončí a žalobce se nikdy nebude moci obrátit na soud. Přitom pokud by žalobce neměl možnost se bránit u soudu, došlo by k rozporu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
4. Na danou věc se dle žalobce uplatní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As 113/2014-35, dle něhož je úkolem správního soudnictví zajistit jak věcný

rámec poskytování informací (tj. že budou poskytnuty ty informace, které být poskytnuty mají), tak rámec časový (tj. zabránit tomu, aby povinný subjekt informaci poskytl až po úporném „boji“). Popsaná situace v dané věci dle žalobce nastala, neboť jednání žalovaného je evidentně šikanózní a zdržující. Žalovaný spoléhá na nevytrvalost žalobce. Žalobce dále s odkazem na své odvolání citoval z judikatury Nejvyššího správního soudu, zabývající se pojmem a znaky obchodního tajemství.

5. Dalším signálem, že žalovaný nepostupuje korektně, je v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As 113/2014-35, opakované rušení rozhodnutí o odmítnutí žádosti. K tomuto „přehazování“ věci mezi žalovaným a odvolacím orgánem došlo v dané věci celkem třikrát. Veškeré argumenty přitom byly vyřčeny již v rámci „prvního kola“. Žalovaný se brání stále stejnými prostředky a odvolací orgán jeho prvostupňová rozhodnutí stále stejně ruší. Nejenže je tento postup nehospodárný – narušuje i principy právního státu.
6. Co se týče obsahových námitek k vyřízení žádosti, žalobce ve svých odvoláních opakovaně namítal, že popis postupů, kterými dodavatel žalovanému poskytuje poradenství, nelze označit za obchodní tajemství. Není rovněž reálné, aby obchodní tajemství bylo obsaženo v celém obsahu požadovaných smluv. Požadovaná informace měla být poskytnuta alespoň zčásti. Žalovaný nerespektuje judikaturu ve věci poskytování informací. Žalobce má nepochybně na poskytnutí informace právo.
7. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a nařídil žalovanému nejpozději do 15 dnů od právní moci rozsudku žalobci poskytnout informace uvedené v žádosti.

IV. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě namítl, že dodržel zákonné lhůty. Neměl povinnost žádosti vyhovět. Pokud mu ÚOOÚ rozhodnutí zrušil, počala žalovanému běžet nová lhůta pro vydání rozhodnutí.
9. Žalovaný nikdy nedostal od ÚOOÚ nařízeno informaci žalobci poskytnout. Žalovanému vždy vznikla pouze povinnost vydat nové rozhodnutí. Protože žalovaný trvá na důvodech pro odmítnutí žádosti, logicky opětovně vydává odmítavá rozhodnutí a žádnou povinnost v tomto směru neporušuje. Odlišné by bylo, pokud by žalovanému bylo uloženo informaci vydat a žalovaný by ji neposkytl. ÚOOÚ má dle zákona č. 106/1999 Sb. právo toto žalovanému nařídit. Tato povinnost však žalovanému uložena nebyla. Žalobce podává žalobu v důsledku nespokojenosti s výsledkem řízení, nikoliv v důsledku porušování zákona.
10. K přezkumu prvostupňových rozhodnutí dle žalovaného slouží ÚOOÚ, nikoli soud. Žalobce se nemůže „dvojkolejně“ bránit jak u odvolacího orgánu, tak u soudu. Odborná literatura dovozuje, že „*správní soudy připustily žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. i v situacích tzv. procesního ping-pongu povinného subjektu a jeho nadřízeného orgánu, kdy tyto (např. v rámci jedné veřejné instituce) obstruují, tj. vydávají rozhodnutí o odmítnutí žádosti, která jsou opakovaně rušena a věc vracena k novému projednání - tak, aby*

nevzniklo konečné správní rozhodnutí ve věci.“ To se však netýká projednávané záležitosti. Přezkum rozhodnutí byl v dané věci proveden. ÚOOÚ nevydal informační příkaz zřejmě proto, že nebyly splněny předpoklady pro jeho vydání.

11. Pokud žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 7 As 192/2017-25, žalovaný shledal tento odkaz jako nepřiléhavý, neboť se v dané věci jednalo o postup povinného subjektu, který odmítal poskytování informací opakovaně z nekonzistentních důvodů, případně byl i nečinný. Dalo se tak předpokládat, že neexistují konkrétní důvody pro odmítnutí poskytnutí informace. V dané chvíli ještě § 16 zákona č. 106/1999 Sb. neobsahoval možnost odvolacího orgánu přikázat povinnému subjektu poskytnutí informací. Žalobce tak v dané věci neměl jinou možnost, jak pokračovat v řízení, než se bránit soudní cestou. Nejvyšší správní soud poskytl návod, kdy může odvolací orgán rozhodnutí povinného subjektu zrušit. Nyní však je tato nejasnost řešena právní úpravou. Možnost nařídit poskytnutí informací je dána ÚOOÚ. Soud může nařídit poskytnutí informací pouze v případě odvolacích rozhodnutí.
12. S ohledem na výše uvedené je žalovaný přesvědčen, že nejsou splněny předpoklady pro to, aby bylo zdejším soudem nařízeno poskytnutí informací, bude-li zrušeno napadené rozhodnutí. Nejsou splněny předpoklady ani pro podání samotné žaloby. Žalobce měl postupovat proti napadenému rozhodnutí odvoláním k ÚOOÚ.
13. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

V. Osoba zúčastněná na řízení

14. Společnost R&R associates (dříve Roucek Partners s.r.o.) v řízení práva osoby zúčastněné na řízení dle § 34 a násl. s.ř.s. neuplatnila.

VI. Jednání před soudem

15. Při jednání před soudem zástupci účastníků řízení setrvali na svých stanoviscích k napadenému rozhodnutí a k žalobě. Zástupce žalovaného k výzvě soudu a k doplnění správního spisu o smlouvy uzavřené se společností Roucek Partners s.r.o., které původně nebyly součástí správního spisu a byly soudu zaslány 18.10.2022, potvrdil jejich autenticitu a vzhledem k tomu, že na některých původně předložených chyběly datum a podpisy, předložil jejich originály s úplnými údaji, což soud ověřil a těmito smlouvami provedl dokazování.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř. s.“), a to v mezích žalobou uplatněných námitek a dle skutkového a právního stavu, který tu existoval v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř. s.).
17. Žaloba je důvodná.

18. V souzené věci je mezi účastníky řízení nesporné, že žalovaný rozhodoval o předmětné žádosti žalobce již potřetí, kdy opětovně odmítl poskytnutí požadované informace poté, kdy žádost žalobce již byla v předchozích řízeních po dvaakráte odmítnuta, ačkoliv tato rozhodnutí byla zrušena rozhodnutími nadřízeného správního orgánu ze dne 26.10.2020 a ze dne 9.12.2020. Přitom vysvětlil, jak má žalovaný nadále postupovat a jak musí být rozhodnutí o neposkytnutí informace odůvodněno.
19. K uvedenému soud považuje za nezbytné uvést, že Městský soud v Praze také rozhodoval v obdobném informačním sporu proti žalovanému, a to v rozsudku ze dne 12. 1. 2022, č. j. 14 A 42/2021-49, v němž se zabýval obdobnou žádostí dle zákona č. 106/1999 Sb. o poskytnutí totožných kopií smluv mezi žalovaným a dodavatelem, pouze ve věci jiného žalobce. V předmětné věci soud rozhodnutí žalovaného (rovněž jakožto prvostupňového orgánu) zrušil pro nepřezkoumatelnost a zároveň aplikoval § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. a nařídil informaci poskytnout.
20. S ohledem na předchozí procesní a skutkový stav se městský soud v nyní projednávané věci nejprve zabýval přípustností žaloby, neboť žalobce podal žalobu proti napadenému rozhodnutí jakožto prvostupňovému rozhodnutí s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 3 As 278/2015-44, přestože měl právo se proti němu bránit odvoláním. S ohledem na označení prvostupňového orgánu jakožto žalovaného soud tedy nejprve posuzoval, zda jsou splněny podmínky pro vyloučení ust. § 69 s. ř. s., dle kterého je standardně žalovaným ten správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla.
21. Možnost podat žalobu proti rozhodnutí povinného subjektu, který opakovaně odmítne poskytnout informace podle zákona č. 106/1999 Sb. a ignoruje při tom závazný právní názor svého nadřízeného orgánu, není podle judikatury vyloučena. Nelze po žalobci požadovat, aby znovu vyčerpал opravný prostředek, jestliže rozhodnutí o něm by mohlo vést nanejvýš k procesnímu výsledku, jehož již jednou dosáhl. Taková situace by vedla k nepřipustnému „ping-pongu“ mezi správními orgány (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 3 As 278/2015-44).
22. Jak je ze spisu zřejmé, nadřízený orgán v nyní posuzované věci žalovanému již dvakrát popsal, jakým způsobem má rozhodnutí o neposkytnutí informace odůvodnit. Žalovaný však podle tohoto návodu ani jednou nepostupoval – naopak opakovaně postupoval v rozporu se svou zákonnou povinností řádně odůvodňovat svá rozhodnutí. Za takové situace nelze po žalobci požadovat, aby znovu vyčerpал opravný prostředek, neboť rozhodnutí o něm by mohlo vést nanejvýš k procesnímu výsledku, kterého již podvčetně dosáhl.
23. Podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. ve znění od 24. 4. 2019 má nadřízený orgán pravomoc přikázat povinnému subjektu požadovanou informaci žadateli poskytnout. Úřad pro ochranu osobních údajů ve svém druhém rozhodnutí ze dne 4.12.2020 v dané věci tak neučinil a ani učinit nemohl, neboť rozhodnutí žalovaného rušil pro nepřezkoumatelnost a zavázal žalovaného objasnit, v čem spatřuje znaky obchodního tajemství.

24. S ohledem na uvedené a v souladu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu dopadající na popsanou procesní situaci je z hlediska ochrany práv žalobce výjimečně nezbytné připustit k věcnému přezkumu žalobu podanou přímo proti rozhodnutí prvoinstančního orgánu.
25. Předmět požadované informace byl dán žádostí žalobce ze dne 17.9.2020, z jejíhož textu je zřejmé, že se žalobce domáhal poskytnutí kopií *všech* smluv uzavřených mezi ním a společností RoucekPartners s.r.o. Soud proto vycházel nejprve ze zjištění, jaké smlouvy, resp. jejich dodatky byly mezi žalobcem a jmenovanou společností uzavřeny a následně, zda tyto smlouvy obsahují skutečnosti, které by mohly nést znaky obchodního tajemství, tj., zda mohou či nemohou obstát námitky žalobce ohledně překážky k poskytnutí informace dle § 9 zákona o svobodném přístupu k informacím.
26. Podle § 504 občanského zákoníku obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení. Tyto znaky jsou kumulativní a musí být splněny současně.
27. Obchodním tajemstvím mohou být pouze „skutečnosti,“ tj. ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. „informace“, vykazující pojmové znaky obchodního tajemství. Jinak řečeno, předmětem ochrany obchodního tajemství ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 tohoto zákona zásadně není určitý dokument jako celek, nýbrž toliko skutečnosti (informace) v něm pod 1469/2008 Sb. NSS.
28. Podle ustálené judikatury soudů správních soudů pokud povinný subjekt zamýšlí § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. aplikovat a odmítnout na jeho základě žádost o informace, je povinen se s existencí a povahou těchto znaků odpovídajícím způsobem vypořádat v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí (části) žádosti o informace. Proto závěr povinného subjektu o odmítnutí žádosti z důvodu omezení práva na informace spočívajícího v tom, že požadovaná informace je obchodním tajemstvím, musí být v rozhodnutí povinného subjektu náležitě zdůvodněn. Městský soud odkazuje na závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, čj. 7 As 24/2007 - 106, ze dne 9. 12. 2004, čj. 7 A 118/2002 - 37, publ. pod č. 654/2005 Sb. NSS, či v rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 7. 2013, čj. 11 A 90/2012 - 39.
29. Má-li rozhodnutí dostát požadavkům kladeným v ust. § 68 odst. 3 správního řádu a v navazující judikatuře na přezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu, musí povinný subjekt podrobně a vyčerpávajícím způsobem odůvodnit, jaké informace obsažené v požadovaném (a plně nebo částečně odepřeném) dokumentu považuje za obchodní tajemství a uplatňuje u nich ochranu ve smyslu komentovaného ustanovení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, čj. 2 As 27/2007 - 87 a ze dne 27. 3. 2008, čj. 7 As 24/2007 - 106).
30. Povinný subjekt tedy musí v odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu ke každé odepřené informaci objasnit, v čem spatřuje naplnění všech znaků legální definice obchodního tajemství k *typově* vymezené informaci. Odůvodnění nelze formulovat pouhým paušálním odkazem na obchodní tajemství... Z hlediska přezkoumatelnosti závěrů povinného subjektu soudem je proto naprosto nepostačující, jestliže povinný subjekt v rozhodnutí o

odmítnutí žádosti toliko konstatuje existenci obchodního tajemství bránícího poskytnutí požadovaných informací, natož, jak se stalo v souzené věci, pouze na možnost implikace obchodního tajemství, aniž blíže zdůvodní, na základě jakých zjištění tento závěr učinil.

31. V rozsudku č. j. 9 As 280/2016-50 Nejvyšší správní soud uvedl, že „*obchodní tajemství má určitou hodnotu tehdy, je-li jeho vyžrazení způsobilé se dotknout současného nebo budoucího hospodářského výsledku podnikatele*“. Obecné vymezení předmětu smlouvy nelze považovat za obchodní tajemství.
32. Městský soud v Praze v této věci, obdobně jako ve svých předchozích rozsudcích k obdobným žalobám žalobce i jiného žadatele (viz řízení pod sp. zn. 10A 166/2019 -53 a sp. zn. 14 A 42/2021) ve vztahu ke shodným smluvním dokumentům, dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je opětovně nepřezkoumatelné a soud jej proto ve výroku I. opětovně zrušil podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního pro vady řízení.
33. Vzhledem k tomu, že se žalobce v návrhu rozsudečného výroku domáhal nejen zrušení napadeného rozhodnutí, ale i přímé, nalézací jurisdikce soudu, tj. aby soud nařídil žalovanému nejpozději do 15 dnů od právní moci rozsudku poskytnout žalobci požadované informace, soud zvažoval aplikaci ust. § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím.
34. Podle § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím v rozhodném znění soud při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.
35. Podle judikatury není na místě, aby soudy využily pravomoc podle § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. v případě, že je rozhodnutí nepřezkoumatelné. To nicméně neplatí, jsou-li rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelná opakovaně. Tato situace nastala v právě posuzovaném případě. Žalovaný již potřetí vydal nepřezkoumatelné rozhodnutí ve věci a podstata nepřezkoumatelnosti rozhodnutí je stále stejná. Žalovaný ignoroval pokyny svého nadřízeného orgánu a opakovaně nevysvětlil, proč jsou smlouvy požadované žalobcem ve svém celku obchodním tajemstvím či utajovanými skutečnostmi.
36. Navíc lze podotknout, že v daném případě nadřízený orgán své oprávnění nevyužil právě proto, že rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné. Nadřízený orgán tak nemohl posoudit, zda požadované informace jsou obchodním tajemstvím či utajovanou skutečností. Jak již uvedl městský soud v řízení ve věci 14A 42/ 2021 je nepřípustné, aby žalovaný profitoval ze svého jednání a mařil oprávnění soudu neposkytnutí informace věcně přezkoumat, případně nařídít její poskytnutí. Soud proto došel k závěru, že je na místě využít svého oprávnění podle § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb.
37. Při postupu podle § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. má soud nejen postavení orgánu kasačního, nýbrž i postavení orgánu nalézajícího hmotné právo, tj. výjimečně zde dochází i k uplatnění apelačního principu s ohledem na urychlení procesu poskytování informací. V rámci této nalézací pravomoci městský soud posoudil, že nejsou dány důvody pro

odmítnutí žádosti, a tedy bylo na místě žalovanému nařídit požadované informace poskytnout.

38. Z předloženého správního spisu a jeho doplnění k výzvě soudu a z provedeného dokazování při jednání před soudem vyplynulo, že žalobce uzavřel se společností Roucek Partners s.r.o.. následující smlouvy.
39. Prvním dokumentem, který žalovaný soudu poskytl, je Smlouva o poskytování odborných a konzultačních služeb uzavřená mezi žalovaným a uvedeným dodavatelem dne 2. 11. 2017. Protože soud, a to již v řízení ve věci sp. zn. 14A 42/2021 dokazováním z webové stránky registru smluv <https://smlouvy.gov.cz/> zjistil, že je zde zveřejněna smlouva uzavřená dne 2. 11. 2017 mezi žalovaným a společností Roucek Partners s.r.o. o poskytování odborných a konzultačních služeb a ověřil, že kompletní text této smlouvy je uveřejněn ve veřejném registru smluv, neshledal s odkazem na § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. důvod žalovanému přikazovat tuto informaci poskytnout, neboť si ji žalobce může sám vyhledat. Ostatně i text této smlouvy v bodě 7. 1. odkazuje na zveřejnění této smlouvy v registru smluv. Návrh žalobce na přikázání žalovanému, aby žalobci poskytl text této smlouvy, tedy soud v projednávané věci zamítl.
40. Ke zcela shodnému závěru soud dospěl i ve vztahu k druhému dokumentu - Smlouvě o zajištění služeb spojených s pořádáním konference uzavřené dne 9. 11. 2017 mezi žalovaným a dodavatelem. I tato smlouva je zveřejněna v registru smluv, jak soud opět ověřil, a proto návrh na její poskytnutí žalobci i v nyní projednávané věci zamítl obdobně jako Městský soud V Praze v rozsudku ze dne 12. 1. 2022, č. j. 14 A 42/2021-49.
41. Třetím dokumentem, který žalovaný soudu poskytl, je Smlouva o poskytování odborných a konzultačních služeb uzavřená dne 20. 6. 2018 mezi žalovaným a tímže dodavatelem. Protože soud shledal, že tato smlouva na rozdíl od předchozích dvou smluv není zveřejněna v registru smluv, přistoupil k jejímu skutkovému posouzení. Z obsahu této smlouvy zjistil, že v Preambuli a člancích I. a II. týkajících se „Specifikace projektů“ a předmětu smlouvy nejsou uvedeny žádné konkrétní služby, postupy či údaje, z nichž by bylo možné usuzovat na obchodní tajemství, např. na „know-how“ smluvních stran či na postupy dodavatele při poskytování poradenské činnosti, na obchodně cenné informace ve vztahu k projektům či způsob kalkulace ceny apod. Nadto se v bodu I. 1. „Specifikace projektů“, v němž se jen obecně odkazuje na technologický výzkum a bádání (tedy činnost veřejně známou a kromě činnosti vzdělávací také příznačnou pro ČVUT), resp. na *jakoukoliv takovou činnost* označenou jako „projekt“, uvádí, že projekt *může* mít povahu obchodního tajemství případně naplňovat znaky pro utajení podle zvláštních zákonů. Takovou – jen hypotézu ostatně žalovaný uvádí i v napadeném rozhodnutí. Z uvedeného vyplývá, že Smlouva pouze *předjímá* možnost obchodního tajemství či jiné ochrany poradenské a konzultační činnosti až pro fázi konkrétního projektu, který však není v uvedené smlouvě zmíněn. Městský soud ve Smlouvě nenalezl ani jiná smluvní ujednání, z nichž by bylo možné dovozovat úsudek o obchodním tajemství či o utajovaných skutečnostech, chráněných zákonem č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, jak žalovaný naznačuje v napadeném rozhodnutí.

42. Na základě výše uvedeného skutkového stavu zjištěného ohledně Smlouvy o poskytování poradenských a konzultačních služeb ze dne 20.6.2018 městský soud shledal, že se nejedná o smlouvu, která by obsahovala, jak žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, *přímo popis postupů*, kterými dodavatel poskytuje své poradenství ani postupů, z nichž by dle odkazu žalovaného na judikaturu Nejvyššího správního soudu vyplýval *postup při řešení situace či myšlenkový pochod a závěr*.
43. Uvedená smlouva je obecně formulovanou koncepcí smlouvy o poradenství a napadené rozhodnutí je prosto odůvodnění a objasnění, v jakých údajích Smlouvy či částech jejího textu lze usuzovat na znaky obchodního tajemství, přičemž současně tyto znaky nelze z obecného obsahu smlouvy vůbec dovodit.
44. Podle judikatury správních soudů není na místě, aby soudy tuto pravomoc využily v případě, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, čj. 5 As 75/2013 - 53, ze dne 28. 8. 2013, čj. 1 As 73/2013 - 36, či ze dne 24. 3. 2010, čj. 1 As 8/2010 - 65). Nicméně to neplatí, pokud rozhodnutí správního orgánu jsou nepřezkoumatelná opakovaně. Jak podotkl Nejvyšší správní soud, tuto pravomoc má soud použít, pokud „*by správní orgány svévolně vydávaly nepřezkoumatelná rozhodnutí o odmítnutí žádosti s cílem vyhnout se aplikaci § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Taková situace nastane obvykle například tehdy, pokud správní orgán opakovaně v téže věci vydá nepřezkoumatelné rozhodnutí. Jinými příklady mohou být situace, kdy správní orgán bude svévolně vydávat nepřezkoumatelná rozhodnutí buď vůči témuž účastníkovi v různých věcech, anebo vůči různým účastníkům ve vztahu k obdobné žádosti, aniž by v takovýchto věcech byly posuzovány složité právní otázky, respektive aniž by takovéto složité právní otázky již byly interpretovány správní judikaturou. Takováto svévole správních orgánů by představovala hrubé porušení ústavně zaručeného práva na informace (čl. 17 Listiny základních práv a svobod)*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2019, č. j. 4 As 18/2018-59).
45. Přesně tato situace, jak městský soud vysvětlil již výše, nastala v právě posuzovaném případě. V reakci na argumentaci žalovaného soud uvádí, že oprávnění podle § 16 odst. 5 cit. zákona není nijak dotčeno tím, že stejné oprávnění má i nově nadřízený správní orgán. V dané věci však šlo již v podstatě o třetí nepřezkoumatelné rozhodnutí vzdor názoru a návodu nadřízeného orgánu a i soudu v obdobné věci (sp. zn. 10 A 166/2019), proto úvaha soudu o využití svého právnění podle § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. je zcela legitimní.
46. Městský soud tedy dospěl k závěru, že je na místě žalovanému přikázat, aby žalobci kopii této smlouvy poskytl.

VIII. Závěr a náklady řízení

47. Městský soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil (výrok I). Zároveň využil své oprávnění podle § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. a žalovanému nařídil požadované informace poskytnout. K tomu mu stanovil lhůtu 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok II). Výrokem III soud

zamítl návrh žalobce, aby soud žalovanému nařídil také poskytnutí Smlouvy o poskytování odborných konzultačních služeb uzavřené dne 2. 11. 2017 a Smlouvy o zajištění služeb spojených s pořádáním konference uzavřené dne 9. 11. 2017 mezi žalovaným a jeho dodavatelem.

48. Žalobce měl ve věci procesní úspěch. Městský soud mu proto přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů soudního řízení. Náklady řízení tvoří soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení za 4 úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a 2x účast u ústního jednání před soudem, tj. 12 400 Kč, když sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., částku 3.100 Kč (§ 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.) Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny 4 paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky), náklady cestovního a náhradou za promeškaný čas. Zástupce žalobce není plátcem daně z přidané hodnoty.
49. Náklady cestovního zástupce žalobce vyúčtoval a doložil jízdenkami na dopravu za účelem účasti na jednání dne 12.10.2022 – jízda autobusem Brno – Praha – Brno (2x 239,- Kč), tj. celkem 478 Kč; dále za účelem účasti u jednání dne 16.11.2022 – jízda vlakem Brno – Praha 209 Kč , jízda autobusem Praha - Brno 268 Kč, tj. celkem 477 Kč..
50. Náhradu za promeškaný čas strávených jízdou na jednání a zpět dne 12.10.2022 a 16.11.2022 zástupce žalobce účtoval dle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu za 26 započatých půlhodin, tj. celkem v částce 2.600 Kč.
51. Celkové náklady právního zastoupení tedy činí částku 20 155 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. listopadu 2022

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu